


Iktatószám		<b>Budapestre vonatkozó ujságcikkek</b>		Osztályozás
		Szerző		Tárgy 7984
		Cím <i>Lóversenytér megoldás előtt</i>		Hely
		Forrás: <i>Új hírek</i>		Idő "1911"
Bp.	1911	III/22	Személy	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. f)		

## A lóversenyter megoldás előtt

(f) A főváros törvényhatósági bizottsága 1913. január elsejére felmondotta a lóversenyter bérletét s miután az újabb terület bérbevétele iránt a főváros és a Magyar Lovaregylet között megindult tárgyalások zátonyra jutottak, alapos aggodalmunk lehet aziránt, hogy nem szorul-e ki ezzel egyidejűleg maga a népszerű lóverseny is Budapest területéről Alagra, ahol a Magyar Lovaregyletnek tudvalevőleg nagyobb területei vannak.

Amint ez a kérdés felszínre került, azt reméltük, hogy a főváros tanácsa a pénzügyi osztály véleménye alapján értékelni fogja tudni a lóversenynek a főváros gazdasági életére kiható elvitázhatatlan hasznát, s a saját jól felfogott érdekében is módot fog keresni arra, hogy a lóversenyter elhelyezésének kérdésében a Magyar Lovaregylettel megegyezésre jusson. Vártuk azt, hogy a főváros anyagi és erkölcsi fölényének teljes erejével is támogatni fogja a lovaregyletnek a magyar lótenyésztés fejlesztésére irányuló nemes törekvését, legalább is abban, hogy annak méltányos kívánóságait teljesíti. Ehelyett azonban a tanács oly teljesíthetetlen feltételeket állított a lovaregylet elé, amelyen azután az egész kérdés zátonyra jutott. Szinte érthetetlen a tanácsnak ez a „lóversenyiszonya“, mert hisz a lovaregylet nem kér anyagi támogatást, sőt még csak azt sem kéri, hogy a főváros a külföldi nagyobb városok példájára, versenydíjat tüzzön ki; csupán méltányos és elfogadható fel-

tételeket vár egy újabb lóversenyter kibéreléséhez. Szót nem emelnénk a dologhoz, ha az az uzsora-politika, amit a tanács ebben a kérdésben követ, — csakugyan előnyére lenne a fővárosnak, de nem hallgathatunk akkor, amikor biztos tudatában vagyunk annak a pótolhatatlan anyagi veszteségnek, ami a fővárost a lóversenyter kiszorulása esetén érné. Minden külföldi nagyobb város áldoz, még pedig sokat áldoz a lótenyésztés fejlesztése érdekében: Páris 300 ezer frankos, Nizza és Wichy 100-100 ezer frankos, Berlin 40 ezer márkás, Hamburg 100 ezer márkás, Milánó 100 ezer lírás

lóversenydíjat ad évente, csak mi vagyunk szükmarkuak, csak mi vetjük meg azt a százazrekre tehető hasznót, amit tisztán a lóverseny hoz évente a főváros konyhájára, mert hogy mekkora forgalmat teremt a lóverseny egy város kereskedelmében és iparában, arra kitűnő mértéket szolgáltat a wieni kereskedőknek az az áldozatkészsége, amelylyel a legutóbbi időben egy 150 ezer koronás díjjal azartak újabb lóverseny-meetinget kezdeményezni.

Nézetünk szerint az a harminc esztendő, amelyre a főváros az új területet a Magyar Lovaregyletnek kínálja, — egy polgármesteri állás eredményes betöltéséhez talán elegendő, de ahhoz, hogy egy több millió korona befektetést igénylő versenypálya-bérlet reálisan kihasználható legyen, — vajmi kevés.

Kikötéseket tesz a főváros a nézőhelyek elosztására nézve is, amennyiben újra vissza akar térni a régi 3 helyes rendszerre, amit a lovaregylet

néhány évvel ezelőtt egyenest a bölcös városatyák morális érületének megnyugtására törült el.

Az a pont, amely az összes versenyek nemzetköziségét köti ki, ugylátszik némely városatya egyéni hiúságának ki-elégítésére került bele az alkudozások mérlegébe, különben érthetetlen, hogy miért foglal állást a főváros a nemzetköziség kiterjesztésének ujdonsült eszméje mellett, amikor ebben a kérdésben a szakértői vélemények még nagyon is eltérők. Tiszteljük ugyan azoknak a nemes intencióit, akik valamennyi versenynek nemzetközivé tétele mellett kardoskodnak, de a fővárost óva intjük ennek az eszmének a gyakorlati keresztül erőszakolásától, ha lótenyésztésünkre nézve ezt a lovaregylet veszedelmesnek mondja. A nemzetköziség éppen úgy, mint mindazon európai államban amelynek lótenyésztése a miénkkel hasonló fokozatban áll, nálunk is a versenyeknek csak bizonyos számára nézve van biztosítva, mert lótenyésztésünk fejlesztését csak abban az esetben érhetjük el, ha egyrészt csakis azokat a kontinentális lovakat engedjük a versenyekbe amelyek képesség tekintetében nem túlságosan állanak fölötte a mi tenyészanyagunknak; másrészt, ha versenydíjjakkal anyagilag is ambicionáljuk a tenyészteket és az istállótulajdonosokat. Ez az ambicionálás azonban csak úgy érhető el, ha lótenyésztőinknek és istállótulajdonosainknak a díjak megszerzését lehetővé is tesszük, ami pedig azonnal kétségessé válik, mihelyt túlmagas kvalitású (pl. angol vagy francia) lovakat engedünk a versenyekbe.

A főváros agályoskodása tehát alap

nélkül való s hisszük, hogy el is ejti ezt a feltételt annál is inkább, mert ez az ő üzleti érdekeit egyáltalában nem érinti, másrészt pedig azért, nehogy a fővárosnak ezt a beavatkozását bántó kritikának vehesse a Magyar Lovaregylet, amely pedig sohasem adott okot arra, hogy működésével szemben bizalmatlanok legyünk. Bizza csak a főváros tanácsa ezt a kérdést teljesen a földművelésügyi kormányra s legyen biztos afelől, hogy az a jövőben is mindenestre résen lesz, ha tenyésztesünk érdekeit bármely oldalról is veszély fenyegeti.

Kívánjuk, hogy a főváros tanácsa megszivlelje ezeket a sorokat s módot találjon a kérdés méltányos megoldására.